

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti K., spol. s r. o., so sídlom P., právne zastúpenej advokátkou JUDr. L. F., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ 29/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2005 doručená sťažnosť spoločnosti K., spol. s r. o., so sídlom P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. L. F., P., ktorou sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ 29/05.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že:

«Dňa 17. 11. 2003 podal podnecovateľ na Úrad pre verejné obstarávanie v zákonom stanovenej lehote podľa § 86 ods. 1 písm. d) a ods. 4 písm. d) zákona o verejnom obstarávaní písomné námietky proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejnej súťaže na predmet obstarávania „Čistenie mesta, zimná údržba“ a z dôvodu, že obstarávateľ (Mesto P.) sa postupu, keď rozdelil predmet obstarávania resp. zmluvy, vyhol aplikácii zákona tak, ako je to stanovené v ust. § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní.

Úrad pre verejné obstarávanie rozhodnutím č. 4145-1517-4100/2003 zo dňa 03. 12. 2003 námietky podnecovateľa zamietol. (...)

Dňa 22. 12. 2003 podal podnecovateľ žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu č. 4145-1517-4100/2003 zo dňa 03. 12. 2003 na Okresný súd Bratislava II.

Vzhľadom k tomu, že nedopatrením došlo k podaniu žaloby na nepríslušný súd, požiadal podnecovateľ písomným podaním zo dňa 02. 02. 2004 o postúpenie veci na ďalšie konanie na príslušný Najvyšší súd SR. (...)

Následne podnecovateľ písomnými podaniami zo dňa 11. 08. 2004, 29. 09. 2004 a 31. 01. 2005 opätovne žiadal Okresný súd Bratislava II o postúpenie veci príslušnému súdu, aby sa vo veci mohlo ďalej konať.

Dňa 02. 02. 2005 bolo podnecovateľovi doručené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. S 1/2004-10 uznesenie zo dňa 19. 1. 2005 o postúpení vecí na príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky. Je potrebné uviesť, že od doručenia žaloby na síce nepríslušný súd (január 2004) až do 19. 1. 2005 (vydanie uznesenia o postúpení veci na iný súd) Okresný súd Bratislava II neurobil žiaden úkon a vo veci nekonal. (...)

Dňa 29. 03. 2005 Najvyšší súd SR vyzval podnecovateľa na úhradu súdneho poplatku vo výške 2.000,- Sk, ktorý podnecovateľ uhradil v kolkových známkach dňa 05. 04. 2005. (...).

Písomným podaním zo dňa 10. 08. 2005 vyzval podnecovateľ Najvyšší súd SR na konanie vo veci s uvedením, že súdny poplatok uhradil vo výške 2.000,- Sk na výzve zo dňa 29. 03. 2005.

Je potrebné uviesť, že Najvyšší súd za celé obdobie od kedy mu vec bola postúpená z Okresného súdu Bratislava II taktiež vo veci nekonal a jediným jeho úkonom bola výzva na zaplatenie súdneho poplatku. (...)

Od tohto posledného úkonu podnecovateľa doposiaľ a v podstate okrem postúpenia veci odo dňa podania žaloby 22. 12. 2003 ani jeden zo súdov vo veci samej nekonal. (...)

Návrh na začatie konania podal podnecovateľ 22. 12. 2003, pričom ani po viac ako 2 rokoch nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Z uvedenej doby podstatnú časť predstavuje doba, keď bol Okresný súd Bratislava II vo veci nečinný. Nečinnosť Okresného súdu Bratislava II a následne aj Najvyššieho súdu SR v označenom období bez toho, aby ich postupu bránila zákonná prekážka, je preto potrebné považovať za zbytočné priesťahy v konaní, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu základného práva podnecovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Doposiaľ už skoro dva roky trvá stav právnej neistoty a tento je možno povedať bude trvať ešte podstatne dlhšie obdobie, pretože vo veci sa ešte vôbec konať nezačalo. (...)

Po začatí konania navrhuje podnecovateľ, aby senát ústavného súdu vyniesol toto uznesenie

1. Ústavný súd vyslovuje, že nekonaním Najvyššieho súdu SR v právnej veci vedenej pod sp. zn. I Sž 29/05 žalobcu K., spol. s r. o. došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd SR priznáva podnecovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. Ústavný súd SR priznáva právnemu zástupcovi podnecovateľa trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie veci, spísanie a podanie podnetu na začatie konania pred ústavným súdom) á 2.501,- Sk, 19 % DPH + 150,- Sk režijný paušál, v celkovej výške 6.252, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ 29/05 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z prehľadu procesných úkonov uvedených v sťažnosti vyplýva, že konanie o návrhu sťažovateľky na najvyššom súde sa začalo po vydaní uznesenia o postúpení veci tomuto súdu 19. januára 2005, pričom najvyšší súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu 29. marca 2005. Sťažovateľka súdny poplatok uhradila 5. apríla 2005. Vychádzajúc teda iba zo sťažnosti sťažovateľky prípadná nečinnosť najvyššieho súdu k dnešnému dňu trvá asi osem mesiacov.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup najvyššieho súdu nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v citovanom článku ústavy. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup najvyššieho súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle cit. článku ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť vo vzťahu k najvyššiemu súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Je nesporné, že k predĺženiu konania prispela aj samotná sťažovateľka predovšetkým tým, že návrh podala na nepríslušný súd a okrem toho nezaplatila riadne a včas súdny poplatok, ktorý je splatný už podaním návrhu. Postup najvyššieho súdu, aj keď nebol bez prietahov, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Pretože s ohľadom na

tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jej návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že jeho predmetné rozhodnutie neznamená prekážku rozhodnutej veci v zmysle § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takže v prípade, že by vyšlo najavo, že prípadné prietahy v napadnutom konaní pretrvávajú významnejšie obdobie, sťažovateľke zostáva zachovaná možnosť domáhať sa ochrany svojich označených základných práv a slobôd novým návrhom na začatie konania pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2005